

„Slyšel jsem, že jste přestali dělat Alfy...“ povídám bratrovi, který mi před lety nadšeně vyprávěl, jak s nevěřícími lidmi běžně dělávali i dva Alfa kurzy ročně a mívali na nich pět a někdy až k desítce nevěřících! „Nějak se nám celou dobu nedařilo ty lidi dostat do sboru. Zůstalo jich jen pár,“ povzdechl si pilný iniciátor této skvělé služby...

„A jak ti lidé reagovali v průběhu Alfy?“ ptal jsem se. „Právě že skvěle: navázaly se vztahy, v Bibli měli opravdové objevy, a někteří vypadali, že uvěřili nebo možná opravdu uvěřili! Když ale skončila Alfa, většinou skončil i jejich pravidelný kontakt s námi, přestože jsme je opakovaně zvali do sboru a na různé zajímavé akce. Nejvíc nás vždycky překvapilo, že někteří za půl roku rádi přišli na další Alfu a třeba ještě vzali někoho známého s sebou! Ale do sboru?! Ani náhodou...“

Taky jsi někdy slyšel/a nebo vyslovil/a větu typu: „**nedaří se nám je dostat do sboru?**“ Slýchám ji od celé řady aktivních křesťanů, když se snaží sloužit nevěřícím! Tak zvané **kontaktní aktivity** upoutají pozornost a někteří nevěřící na nich prožijí i jasný duchovní dotek. Nicméně pak je těžké lidi z těchto zajímavých a příjemných setkání přenést do našich obvyklých společenství.

V tom rozhovoru mě velmi zaujala poznámka, že někteří z těch nevěřících, co se nenechali pozvat do sboru, se rádi dostavili na celý příští běh Alfa kurzu! „To působí dojmem, že Alfa se stala jejich rodinou, přímo bych řekl jejich církví!“ rozvíjel jsem tuhle úvahu s milým bratrem.

„Jak by ti lidé asi reagovali, kdybyste po skončení kurzu vyhlásili pokračování? Ve stejném prostředí (měli pronajatou necírkevní místnost ve městě), zhruba stejné skupiny s lidmi, které mezitím docela dobře poznali, ideálně stejný tým (4 nebo 5 věřících), třeba i stejný typ jídla a tak podobně. Jen byste museli průběžně přinášet další relevantní biblický obsah.

To pro vás ale nebude problém, zvláště když se tým naučí provázet Discovery, respektive tři třetinový typ setkání. Myslíš, že by ti nevěřící zájemci chodili i dál?“ „Člověče, myslím si, že většina jo...“ představoval si bratr organizátor možný vývoj... „To by chtělo vyzkoušet!“

povídám. Jasně, někteří si vyhradili čas pro stanovený počet setkání Alfy a víc prostě nedají. Ale většina v tom společenství vnímala takový přínos, že rádi budou chodit i dál. Pokud by to

pokračovalo se stejnými hlavními parametry, jaké je tam držely dosud.

Máš podobnou zkušenost, že na kontaktní akce lidé přicházejí, ale nedaří se vám je „dostat do sboru“? Co děláte v takovém případě?

Pohled na tyhle lidi z Alfy nebo z kterékoli pravidelné kontaktní služby mě vede k úsudku, že společenství, které se tam schází, už vlastně **základem církve je!** Na tom setkání je v nějaké míře Boží slovo, je tam sdílení Ježíše a aspoň předběžné kroky činění učedníků.

Jsou tam blízké vztahy a vzájemná služba, jsou tam vedoucí nebo služebníci, je tam nějaká forma oslavy Ježíše, postupně se tam vkládá i nějaký způsob komunikace s Ježíšem. Pokud by taková skupina fungovala dlouhodoběji, dávalo by smysl, že některé důležité prvky přibudou.

Na příklad, když někdo přijme Ježíše, po přiměřeném vysvětlení se v té skupině vykoná neformální biblický křest. Po vhodném vysvětlení může přibýt taky biblicky prostinká připomínka Ježíšovy oběti. A po přečtení příslušných pasáží z Písma ti lidé někde po cestě objeví biblickou identitu této své skupiny, že **církví už jsou!**

Díky, Pane Ježíši, za Tvoje slovo. Díky za dostatečně praktický popis, jak fungovala Tvoje milovaná Církev tehdy a jak může fungovat i dneska.